RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 238.088 van 4 mei 2017
in de zaak A. 211.518/XIV-35.455

In zake : de BVBA TANDARTSPRAKTIJK LUK DANEELS
woonplaats kiezend te 2340 Beerse
den Abt 43

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Werk
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gilbert Demez en Ivan Ficher
kantoor houdend te 1030 Brussel
Wijnheuvelenstraat 227
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 januari 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 oktober 2013 genomen "door paritair comité 330 voor de gezondheidsinrichtingen en -diensten betreffende de toetredingsakte en toekenningsplan in het raam van de regelgeving met betrekking tot niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen, opgesteld op 13/6/2013 in de onderneming tandartspraktijk Luk Daneels bvba, neergelegd onder het nummer 2013-007035".

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 234.093 van 9 maart 2016 wordt het debat heropend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie met verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Zaakvoerder Luk Daneels, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Ivan Ficher, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 234.093 van 9 maart 2016. Er wordt naar verwezen.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. In zijn tussenarrest nr. 234.093 van 9 maart 2016 heeft de Raad van State om de daarin aangehaalde redenen ambtshalve geoordeeld dat de vraag rijst of de Raad van State “rechtsmacht heeft met betrekking tot het voorwerp van het ingestelde beroep enerzijds en met betrekking tot de hoedanigheid van de

verwerende partij in deze zaak mede in het licht van de aard van de te dezen aan de verwerende partij toegekende bevoegdheid anderzijds".

Omdat de vraag wat de rechtsmacht van de Raad van State betreft om kennis te nemen van het voorliggende beroep in het auditoraatsverslag dat voorafgaat aan het genoemde tussenarrest niet is onderzocht, is het debat heropend teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen en is het auditoraat met een aanvullend onderzoek gelast.

Beoordeling

5. Luidens artikel 14, § 1, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doet de afdeling Bestuursrechtspraak, indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden.

In de voorliggende zaak ligt de vraag voor of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep al dan niet betrekking heeft op een individueel geschil betreffende de toepassing van een collectieve arbeidsovereenkomst in de zin van artikel 578, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek. In dat geval is immers niet de Raad van State doch zijn de arbeidsgerechten bevoegd om van het gerezen geschil kennis te nemen. Aan het begrip "individueel geschil" in artikel 578, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek komt een ruime betekenis toe. Blijkens de parlementaire voorbereiding bij artikel 578, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek wordt de term "individuele geschillen" gebruikt in tegenstelling tot "collectieve geschillen" welke voortvloeien uit een staking of lock-out. Ze hebben derhalve betrekking op alle bepalingen van de collectieve arbeidsovereenkomst en dit ongeacht of het geschil werd ingeleid door een individu of door een (beroeps)organisatie (Verslag namens de Commissie voor de

Tewerkstelling, de Arbeid en de Sociale Voorzorg bij het ontwerp van wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, *Parl. St.* Senaat 1967-1968, nr. 78, 113).

6. De te dezen voor de beoordeling van de rechtsmacht van de Raad van State relevante wettelijke en contractuele bepalingen worden hierna weergegeven.

7. Hoofdstuk II van de wet van 21 december 2007 'betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008' (hierna: de wet van 21 december 2007) verleent zoals uit het opschrift ervan blijkt, uitvoering aan het interprofessioneel akkoord 2007-2008. Krachtens artikel 2 van die wet is zij van toepassing op de werkgevers en de werknemers die onder het toepassingsgebied van de wet van 5 december 1968 'betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités' ressorteren.

In de memorie van toelichting bij het wetvoorstel 'betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008' dat heeft geleid tot de genoemde wet van 21 december 2007 kan worden gelezen dat met het voorstel wordt beoogd "een wettelijk kader te creëren voor de uitvoering van het derde ankerpunt van het interprofessioneel akkoord voor 2007-2008 met betrekking tot de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen zoals gepreciseerd in de gemeenschappelijke verklaring van de sociale partners van de Groep van 10 op 14 september 2007." De uitvoering van dit punt, aldus die toelichting, wordt "eveneens vastgelegd in een collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad". Diezelfde parlementaire voorbereiding benadrukt nog dat de voorwaarden, modaliteiten evenals de procedures voor de invoering van dergelijke voordelen "in hoofdzaak" worden geregeld in de genoemde cao en dat "[v]oor specifieke onderdelen […] evenwel een wettelijk initiatief vereist [is]." (*Parl. St.* Kamer 2007-2008, nr. 594/1, 3 en 4).

Het genoemde hoofdstuk II van de wet van 21 december 2007 is van toepassing op de voordelen die vanaf 1 januari 2008 worden betaald of toegekend op basis van het genoemde hoofdstuk "en in overeenstemming met de procedure, de modaliteiten en de voorwaarden die zijn vastgelegd bij collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad" (art. 20 van de wet van 21 december 2007).

De niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen waarvan aldus de voorwaarden, modaliteiten evenals de procedures "in hoofdzaak" worden geregeld in de eerdergenoemde cao gesloten in de Nationale Arbeidsraad, genieten krachtens de wet van 21 december 2007 een bijzondere sociaalrechtelijke en fiscaalrechtelijke behandeling (artikelen 11 tot 19 van de wet van 21 december 2007). Het gaat om collectieve stelsels van voordelen. Het begrip "collectief" in de wet van 21 december 2007 betekent dat het moet gaan om een regeling van voordelen die ten goede komen van een hele onderneming, een groep van ondernemingen of een welomschreven groep van werknemers, en die gebonden zijn aan collectieve resultaten die afhankelijk zijn van de verwezenlijking van collectieve doelstellingen (*Parl. St.* Kamer 2007-2008, nr. 594/1, p. 4).

8. Artikel 3 van (hoofdstuk II van) de wet van 21 december 2007 bepaalt de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen. Het betreft voordelen die ten goede komen van een hele onderneming, een groep van ondernemingen of een welomschreven groep van werknemers, en die gebonden zijn aan collectieve resultaten die afhankelijk zijn van de verwezenlijking van collectieve doelstellingen, op basis van objectieve criteria (art. 3 van de wet van 21 december 2007). Die voordelen hangen krachtens datzelfde artikel 3 af van "de verwezenlijking van duidelijk aflijnbare, transparante, definieerbare/meetbare en verifieerbare doelstellingen, met uitzondering van individuele doelstellingen en doelstellingen waarvan de verwezenlijking kennelijk zeker is op het ogenblik van de invoering van een systeem van resultaatsgebonden voordelen". Uit de memorie van toelichting bij artikel 3 blijkt dat de uitsluiting van "doelstellingen

waarvan de verwezenlijking kennelijk zeker is", ertoe strekt "te vermijden dat loon vermomd wordt onder de vorm van resultaatsgebonden voordelen, door de toekenning van die voordelen louter *pro forma* afhankelijk te maken van bepaalde doelstellingen. De beoordeling daarvan (lees: of het (al dan niet) gaat om doelstellingen waarvan de verwezenlijking kennelijk zeker is), valt onder het regime van de "marginale toetsing" bedoeld in artikel 9 van de wet van 21 december 2007 (zie infra). De uitsluiting geldt maar "wanneer er geen redelijke twijfel over bestaat dat de doelstelling ook zou zijn gehaald zonder het instellen van het systeem van resultaatsgebonden voordelen" (*Parl. St.* Kamer 2007-2008, nr. 594/1, 5).

Artikel 4 van diezelfde wet strekt ertoe de collectieve arbeidsovereenkomst die in de Nationale Arbeidsraad wordt gesloten "te machtigen tot het regelen van de procedure, de modaliteiten en de in acht te nemen voorwaarden voor de toekenning van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen". Artikel 4 van de meergenoemde wet van 21 december 2007 bepaalt dan ook dat de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen worden ingevoerd "in overeenstemming met de procedures, de modaliteiten en de voorwaarden die worden opgelegd door het genoemde hoofdstuk II, alsook door een collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad".

Luidens artikel 5 van de wet van 21 december 2007 kan elke werkgever "in overeenstemming met de genoemde cao gesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad" het initiatief nemen om niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen in te voeren, onverminderd een initiatief genomen in de schoot van het (bevoegde) paritaire comité of het paritaire subcomité. Op het niveau van de onderneming kunnen deze voordelen dan worden ingevoerd hetzij via een collectieve arbeidsovereenkomst, hetzij, namelijk voor de werknemers voor wie er geen syndicale afvaardiging bestaat, naar keuze van de werkgever, ofwel via een collectieve arbeidsovereenkomst, ofwel via een toetredingsakte. Daarbij dient, volgens datzelfde artikel 5, steeds gebruik te

worden gemaakt “van de modellen die als bijlage bij de cao, gesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad”, zijn gevoegd.

De artikelen 7 tot 10 van de wet van 21 december 2007 regelen de te volgen opmaak- en wijzigingsprocedure wanneer de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen, zoals te dezen, worden ingevoerd via een zogenaamde toetredingsakte (*Parl. St.* Kamer, 2007-2008, nr. 594/1, 6).

Artikel 7 betreft de eerste fase van de opmaakprocedure van de toetredingsakte (daarin begrepen het toekenningsplan). Luidens de parlementaire voorbereiding bij die bepaling is de opmaakprocedure van de toetredingsakte “identiek aan degene die wordt gebruikt voor de opstelling en wijziging van het arbeidsreglement - bij gebrek aan een ondernemingsraad - zoals bepaald door artikel 12 van de wet van 8 april 1965 tot instelling van de arbeidsreglementen, met dat verschil dat de interne procedure in de onderneming wordt beperkt tot de betrokken werknemers. Zoals in die procedure worden eventuele geschillen binnen de onderneming door het paritair comité - dat alsdan overeenkomstig het arrest nr. 199.861 van de Raad van State van 25 januari 2010 optreedt als scheidsgerecht - beslecht met een gekwalificeerde meerderheid bij elk van de partijen, d.w.z. enerzijds 75% langs werkgeverszijde en anderzijds 75% langs werknemerszijde” (*Parl. St.* Kamer 2007-2008, nr. 594/1, 6). Artikel 8 bepaalt wanneer de eerste fase van de opmaakprocedure is afgerond, dit is op het ogenblik waarop de toetredingsakte (met inbegrip van het toekenningsplan), eventueel gewijzigd door een (met een gekwalificeerde meerderheid genomen) beslissing van het paritair comité, door de werkgever wordt neergelegd bij de griffie van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg. Op dat ogenblik licht de werkgever alle werknemers van de onderneming door aanplakking van een bericht er over in dat een toetredingsakte is neergelegd ter griffie en overgemaakt aan het paritair comité.

Artikel 9 van de meergenoemde wet beschrijft de tweede fase van de opmaakprocedure, met inbegrip van de voor het voorliggende geschil relevante vorm - en marginale controle . Na neerlegging van de toetredingsakte in overeenstemming met het hiervoor genoemde artikel 8, wordt de toetredingsakte (en het toekenningsplan) overgemaakt aan het bevoegde paritair comité "met het oog op de uitoefening van de vorm- en marginale controle waarin voorzien is door de collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten in de schoot van de Nationale arbeidsraad" (art. 9, § 1). Artikel 9 van de wet van 21 december 2007 wijst zodoende aan het (bevoegde) paritair comité de opdracht toe om binnen twee maanden de in de cao bedoelde vorm- en marginale controle uit te voeren. De beslissing van het paritair comité is enkel geldig wanneer zij tenminste 75 % van de stemmen door iedere partij uitgebracht, heeft bekomen. Wanneer de beslissing van het paritair comité positief is, dan is de toetredingsakte met inbegrip van het toekenningsplan goedgekeurd. Wanneer de beslissing van het paritair comité daarentegen negatief is, dan is de toetredingsakte met inbegrip van het toekenningsplan niet goedgekeurd. De motivering van deze (negatieve) beslissing moet de tekortkomingen nauwkeurig aanduiden. De beslissing van het paritair comité en desgevallend de motivering van deze beslissing, wordt meegedeeld aan de griffie van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg die onmiddellijk de werkgever en de door de minister aangeduide ambtenaar inlicht. (art. 9, § 2). Wanneer de toetredingsakte met inbegrip van het toekenningsplan na afloop van de vorm- en marginale controleprocedure als goedgekeurd worden beschouwd, worden ze beschouwd als beantwoordend aan de voorwaarden inzake vorm- en marginale controle (art. 9, § 5).

9. Uit wat hiervoor is uiteengezet, blijkt dat conform de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever de voorwaarden, modaliteiten en procedures voor de invoering van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen "in hoofdzaak" worden geregeld in de genoemde cao, gesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad.

Concreet gaat het te dezen om de (aan de wet van 21 december 2007 voorafgaande) collectieve arbeidsovereenkomst nr. 90 van 20 december 2007 'betreffende niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen, zoals die laatst is gewijzigd door de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 90bis van 21 december 2010' (hierna: de cao nr. 90). Cao nr. 90 is luidens artikel 21 ervan, gesloten voor onbepaalde tijd en in werking getreden "op dezelfde dag als de wet betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008, hoofdstuk II - Niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen" (dit is de wet van 21 december 2007), namelijk op 10 januari 2008. Cao nr. 90bis is overeenkomstig artikel 12 ervan in werking getreden op 1 april 2011 en heeft dezelfde geldigheidsduur als de cao nr. 90 die ze wijzigt. Met toepassing van artikel 28 van de wet van 5 december 1968 'betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités' heeft de Nationale Arbeidsraad om algemeen verbindend verklaring van beide cao's verzocht hetgeen is gebeurd bij de koninklijke besluiten van 10 februari 2008 respectievelijk 30 maart 2011.

Artikel 1 van de genoemde cao nr. 90 bepaalt dat deze collectieve arbeidsovereenkomst de procedures, de voorwaarden en de nadere regels voor de invoering van niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen bepaalt die beantwoorden aan de definitie van artikel 3 van diezelfde cao. De genoemde procedures en voorwaarden en nadere regels kunnen eventueel worden verduidelijkt door cao's op sector-, subsector- of ondernemingsniveau teneinde rekening te houden met de eigenheid van de verschillende bedrijfssectoren en ondernemingen.

De definitie van de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen in artikel 3 van cao nr. 90 van 20 december 2007 en in artikel 3 van de wet van 21 december 2007 stemmen woordelijk overeen. In de toelichting bij artikel 3 van cao nr. 90 wordt voorts gesteld dat de uitsluiting van doelstellingen waarvan de realisatie kennelijk zeker is tot doel heeft te vermijden dat loon vermomd wordt onder de vorm van resultaatsgebonden voordelen, door de toekenning van die voordelen louter pro forma afhankelijk te maken van bepaalde

doelstellingen. De beoordeling van die uitsluiting door het bevoegde paritair comité valt onder het in de cao nr. 90 bepaalde regime van de marginale toetsing. Deze uitsluiting geldt maar wanneer er geen redelijke twijfel over bestaat dat de doelstelling ook zou zijn gehaald zonder het instellen van het systeem van resultaatsgebonden voordelen.

Hoofdstuk V van cao nr. 90 (artikelen 12 tot 15) handelt (specifiek) over de niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen ingevoerd door middel van een toetredingsakte zoals dat te dezen het geval is. De toetredingsakte moet luidens artikel 12 van de cao door de werkgever worden opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage 2 bij de cao is gevoegd. De werkgever dient zich hierbij, dit is wat de te volgen procedure betreft, "strikt te houden aan de procedure voor de opstelling van de toetredingsakte, bepaald door de wet betreffende de uitvoering van het professionele akkoord 2007-2008, Hoofdstuk II - Niet-recurrente resultaatsgebonden voordelen".

Belangrijk is te benadrukken dat krachtens de wet van 21 december 2007 de inhoud, de aard en de draagwijdte van de vorm- en marginale controle in artikel 15 van cao nr. 90 wordt vastgelegd en dus niet in de wet van 21 december 2007 zelf. Ook artikel 9, § 1, van de wet van 21 december 2007 verwijst naar de uitoefening van de vorm- en marginale controle "waarin voorzien is door de collectieve arbeidsovereenkomst, gesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad".

Artikel 15 van de genoemde cao nr. 90 omschrijft de vorm- en marginale controle. Dit artikel bepaalt :

> "§ 1. Er wordt een vormcontrole verricht. Die controle heeft geen betrekking op de opportuniteit van het plan. De controle heeft uitsluitend betrekking op de volgende elementen:
> 1° de verplichte vermeldingen van de toetredingsakte, zoals bepaald in artikel 13 van deze overeenkomst;
> 2° de verplichte vermeldingen van het toekenningsplan, zoals bepaald in artikel 8, met uitzondering van punt 7°, vierde alinea b. van deze overeenkomst;

3° in geval van omzetting van een bestaand stelsel van resultaatsgebonden voordelen, of dat bestaande stelsel bij de toetredingsakte is gevoegd.

§ 2. Met betrekking tot artikel 8, 1°, 2° en 7°, alinea's 1, 2 en 3 a van deze overeenkomst wordt een marginale controle verricht naar een duidelijke overtreding van de antidiscriminatiewetgeving. In het kader van die controle verifieert het paritair comité uitsluitend dat de vaststelling van de onderneming, de groep van ondernemingen of de welomschreven groep van werknemers waarvoor het voordeel wordt ingevoerd, de eventuele modulering van de voordelen alsook de berekeningselementen die het mogelijk maken het aandeel van elke werknemer te bepalen, niet stoelen op de volgende criteria: zogenaamd ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming, nationaliteit, geslacht, seksuele geaardheid, burgerlijke staat, geboorte, leeftijd, fortuin, geloof of levensbeschouwing, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, handicap, taal, politieke overtuiging, fysieke of genetische eigenschap of sociale afkomst, het feit dat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd of een duidelijk omschreven werk is gesloten alsook het feit dat de arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid is gesloten.

§ 3. De vormcontrole van artikel 8, 7°, derde alinea, a heeft alleen tot doel na te gaan dat niet is afgeweken van de pro rata temporis-regel voor de werknemers die in aanmerking komen voor het toekenningsplan en dat de afwijkende modaliteiten zijn beperkt tot de in dat artikel toegestane werknemerscategorieën."

Uit de toelichting bij artikel 15 van cao nr. 90 blijkt dat de vorm- en marginale controle wordt verricht "volgens de procedure die is bepaald in de wet betreffende de uitvoering van het interprofessioneel akkoord 2007-2008, hoofdstuk II - Niet-recurrente voordelen", zijnde de wet van 21 december 2007. De inhoud van de vorm- en marginale controle daarentegen is bepaald in artikel 15 van cao nr. 90 juncto de bepalingen van de cao waarnaar artikel 15 verwijst.

10. Het bevoegde paritair comité, te dezen het paritair comité 330 voor de gezondheidsinrichtingen en -diensten, put zijn bevoegdheid om de vorm- en marginale controle uit te oefenen weliswaar uit de wet van 21 december 2007 doch is, zoals hoger is uiteengezet, voor wat die controle inhoudt en de daarbij te hanteren maatstaven en toetsingscriteria aangewezen op wat in cao nr. 90 (en de erbij gevoegde bijlage 2) is bepaald. Dat betekent, concreet, dat het paritair

comité wat de toetsingscriteria en maatstaven voor de te verrichten vorm- en marginale controle toepassing moet maken van hetgeen in artikel 15 van cao nr. 90 (en de bepalingen waarnaar het verwijst), is vastgelegd. Aldus, bijvoorbeeld, heeft artikel 8 van cao nr. 90 waarnaar het eerdergenoemde artikel 15 verwijst, betrekking op de verplichte vermeldingen in de toetredingsakte waaronder (onder meer) (i.) de objectief meetbare/verifieerbare doelstellingen, met uitsluiting van individuele doelstellingen, waaraan de voordelen gekoppeld zijn, (ii.) de referteperiode waarop de collectieve doelstellingen betrekking hebben, (iii.) een methode van follow-up en controle, (iv.) de geldigheidsduur van het plan, enzovoort.

Het voorliggende vernietigingsberoep noopt de Raad van State ertoe te beoordelen of de negatieve beslissing van het paritair comité (en de motieven waarop die beslissing steunt) rechtens kan worden verantwoord binnen het kader van de aan het paritair comité toegekende vorm- en marginale controle waarin de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 90 voorziet en waarvan diezelfde cao ook de aard en de inhoud bepaalt. De kennisneming van een dergelijk annulatieberoep zou de Raad van State er onvermijdelijk toe brengen te oordelen over de inhoud, betekenis, draagwijdte en toepassing van de in die collectieve arbeidsovereenkomst vervatte bepalingen en vereisten. Zelfs de vraag of de in de cao nr. 90 vervatte vorm- en marginale controle een gebonden dan wel discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bevoegde comité impliceert betreft een vraag die de inhoud, draagwijdte en toepassing van cao nr. 90 raakt aangezien het precies die cao is die de door het paritair comité uit te oefenen controle omschrijft. Het beantwoorden van die rechtsvragen betreft een individueel geschil, te dezen ingeleid door een individuele werkgever, betreffende de toepassing van een cao. De oplossing daarvan komt de Raad van State niet toe nu de kennisneming van die geschillen op grond van artikel 578, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek krachtens de uitdrukkelijke wil van de wetgever de arbeidsgerechten toekomt.

11. Conclusie, is dan ook dat de Raad van State rechtsmacht ontbeert om van het voorliggende annulatieberoep kennis te nemen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier mei tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**